

amb una *b* entremig, ja en grafies medievals); i Cavanilles posant accent gràfic a la *i*. Altrament no és més que un dels noms en què ens indigna la desvergonyida ignorància amb què Asín (?) tracta els noms catalans (valencians i de pertot: *Burg* i *Burgo* a la punta N. del Pallars vindrien de l'àrab!) i tota qüestió lingüística. És Oliver Asín, que negocià amb el nom del seu oncle.

No fou únic aquest nom a l'Espanya oriental. Hi hagué almenys un homònim, sens dubte de la mateixa etimologia, a l'alt Aragó. Com a afrontació de *Jaca*, un doc. de 1404 cita els «logares de Larbesa, de *Ayn* ---»; un «riu d'*Ayn*» en un altre de per allà, a. 1465 (un riu aquest, com el «flumen» del diploma carolingi de la *Gxa.*, a. 871), *Arch. Fil. Arag.* x, 259; un «abbati de *Ayn*» de 1252 (*BABL* VIII, 519) es pot referir allà, puix que en el nostre no hi hagué abats, i figura en el testament de Vidal de Canyelles, que era bisbe d'Osca (per més que també tingué propietats al País Val.)² També anoto aquí sense comprovació la cita d'un *Abin* que dona «Asín» d'un *Abin* alqueria «de la jurisd. de Toledo», c. a Algodor, a. 1127, que atribueix ell a Gonz. Palencia (*Mozár.* IV, 83).

En fi vaig oir «alqueria de *ainá*» a Vila-real, 139.21 síl·labeig fluctuant *ai/ái*, que coincideix amb l'AGINNA-²⁵TE que he assenyalat a l'Arieja. Però bé podria ser només que una concreció substantivada d'un gentilici del poble *Ain* de la Serra d'Espadà, molt més propera (per més que com gentilici d'aquest només tinc nota d'*ainéros* (1935) (amb aires aquest de creació recent).³⁰

¹ Fins *AlcM*, caigué al parany, adoptant-lo com propi. Inútil insistir a relacionar amb el basc, com especulava jo de moment reaccionant contra el disbarat d'Asín: ni la partícula (*b*)*ain* 'tant (com ---)', 'de ---' (*Mitx.*, *Fon.*, p. 66), ni *agin* 'obrer, actor' o *bagin* 'teix' no donarien base semàntica ni fonètica raonable (d'aquests esperaríem que resultés *Ayen). Res a veure tampoc un NP hebraic *Abraham Abinuç* jueu de Dénia a. 1282 (*Mtz.* Ferrando, *Doc. Val. ACA* II, 1605). — ² No comprovo si, com suggereix una nota, era prop ni relacionat lingüísticament amb el poblet a.-arag. d'*Ainielle*, que sembla anar amb la qüestió del *pallarès Ainet*.

AINER

Portainer és el nom d'una vall pallaresa cap a Ribalera, tocant ja a Andorra. Més cap a llevant hi ha la partida de *Pontainer*, al cortical andorrà d'Engolasters.

Sembla clar que ens trobem enfront de compostos amb el nom de persona *Ainer*, que apareix sota la forma *Asner* o *Asnerus* en la documentació medieval: *Asnerus*, en un document d'Alaó de l'any 857 (*Abadal, Pall. i Rib.*, 53). «*Asnarius* presbiter» 1000 (*Baraut, Urgellia* III, 269.21). *Bernardo Asneri* 1015-1019 (*Duque, Ovarra*, 49.1). *Asner* 1079, documentat a Organyà (*BABL*, 8, 528). L'evolució de la *-s* impositiva sonora (davant consonant sonora) en *i* és normal en

català; pensem en el cas de *almosna* > *almoina* (cf. *DECat* I, 218a39).

Amb el nostre *Ainer* es relacionen probablement el cast. i arag. *Aznar*, el gascó *Ainé* i el nom comú basc *azeari* 'guineu'. Luis Mitxelena veu en el biscaí *azeari* un exemple segur del pas *ena > *ea* en interior de tema nominal.¹ És més versemblant que aquest *azeari* basc vingui del nom de persona *Acenari* que no pas viceversa; i potser Mitxelena ho creia també així quan escrivia les següents paraules: «Convien consignar també en este lugar que el común *azeari*, *azeri* 'zorro', relacionado sin duda con el nombre de persona *Acenari*, en zona de habla vasca *Aceari*, posible continuador de lat. *Asinarius* (vid. supra, 5.8), no posee en ningún lugar una variante *azebari» (*Fonética*, 21.8). Que el nom de la guineu provingui d'un nom personal és bastant freqüent, i, dintre mateix del domini basc, tenim el cas de *luki* 'guineu', potser de *LUCIUS, en el biscaí d'Albia, Basauri, Orozko i Txorierrri (*Azkue, DBEF*); amb el sufix diminutiu *-to* apareix *lukito* a Bedia, prop de Durango. El *renard* francès té l'origen en el nom propi germànic *Raginhard* i els substituïts catalans de la *vulpes* llatina —*guineu* i *guilla*— sembla que provenen respectivament de *WINDHILD* i de *WISILA*, noms de dues cèlebres comtesses. X. T.

Tornarem a parlar, s. v. de la forma *Asnar*.

¹ Cf. *Fonética Histórica Vasca*, 5.8: «Un ejemplo seguro de *ea* (< *ena) en interior de tema nominal es el vizc. *azeari* (también *Pouvreau*), *azebari* (*Mikoleta*), *azegari*, *azagari* 'zorro', a. nav. b.-nav. etc. *azeri* (*Leizarraga, RS*: el dim. *axeri* en *Gar.*, *Oihenart* etc.), a.-nav. guip. vizc. *azari*, del nombre de persona *Acenari* (> rom. *Aznar*), vasc. *Aceari* (alguna vez *Azari*, patr. *Aceariz, Azariz*) atestiguado en Navarra al menos desde el siglo XI».

AINET, AINETO, ANETO

⁴⁰ És un nom típicament *pallarès*; el duen els pobles d'*Ainet* de Besan, *Ainet* de Cardós i *Ainet*.

1) *Ainet* de Besan pertany actualment al te. d'*Alins*. El *D. Madoz* l'anomena *Ainet de Vallferrera*, denominació que devia semblar-li més encertada, atès que Besan no era més que un llogaret de tres veïns anex a *Ainet*, el qual comptava aleshores amb divuit cases. La pronunciació normal actualment és *ainét*.

DOC. ANT. La forma antiga *Asnet* la trobem a l'Acte de la Seu, de l'any 839. La mateixa forma apareix el 1163 en un document papal publicat per *Serrano* i *Sanz*, p. 110. Torna a aparèixer *Asnet* l'a. 1164 (*Kehr, Papsturk.*, 399). La variant *Asneto* es recull el 1231 (*Valls, Aneu*, p. xx) i per fi trobem l'any 1280 la forma *Haynet* (*Valls, Aneu*, p. xxi), que correspon ja a la fonètica moderna.

2) *Ainet* de Cardós és un poble situat a la dreta de la *Noguera* de Cardós, al terme d'*Estaon*. *Madoz* hi va conèixer tan sols deu cases. Té afrontacions amb *Benante*, *Arrós*, *Cassibrós* i *Bonestarre*. *Josep M. de Casacuberta* va deixar constància de la pronunciació *ainét*